

„Počivajta mirno v Bogu, ki edini vekomaj ostane“ — je dejala, ko je ostavljala drago grobišče . . . Krepkih korakov je stopala, jasno so ji zrle oči; videlo se je, da ima določeno pot v — življenje!

— — —

Mladi slikar Alfonzo je bil izpostavil svoje najnovejše delo: veliko podobo v bogatem okvirju — dekletce s kratkim krilcem in širokimi opanki in cvetlično košarico v roki.
„Pomlad.“

Da, in on je hrepenel po ti pomladi, koprnel je po svoji Liljani, katere odtedaj ni videl več . . .

Cvetličarica Liljana je postala usmiljena sestra . . . Ona hladi bolečine in otira solze trpinom. In kadarkoli sklene mrzli roki umirajočemu siromaku in mu obriše poslednjo solzo raz mrliško lice in mu zatisne trudno oko v poslednje spanje, vselej se spomni umirajočega Emeriga in njegovih velikih besed: „Svet vara — in vse je minljivo — le Bog — ostane . . .“

ANTON MEDVED:

OBLAČICAM.

Sive oblačice,
juga hčerke hitre,
kaj ste mi prinesle
iz dežele cvetne?

Ne pozdravov gorkih
od ljubimcev mojih,
niti upov sladkih
srečnega sestanka.

Ne podoknic zvonkih
iz zibljivih gondol,
žarkov ne srebrnih
na lagunah mrtvih.

Sive oblačice,
ve ste mi prinesle
solze le, ki hladne
kapajo na lice.

PRISTANIŠČE V OGLEJU.

RISAL M. JAMA.